

# "Andra" kristna

av Norman L. Shoaf

**D**E TVÅ MÄNNEN SOM KNACKADE på dörren till min väns hus ville vittna för henne.

Hon försäkrade dem att hon åtnjöt en fullständig och tillfredsställande relation med Gud. Hon hade ångrat sina synder, gjort en helomvändning och accepterat Jesus Kristus som Herre och överlämnat sitt liv åt honom. Hon var nöjd med sin nuvarande kyrkotillhörighet och hade inget behov av att söka sig någon annanstans.

Det var verkligen inte tillräckligt, sade de till henne. Mer och mer uppördes de över att hon inte kunde se att Gud endast arbetade genom en särskild grupp — deras. De hävdade bestämt att ingen utanför deras organisation kunde vara en riktig kristen.

Till slut frågade hon dem: "Vem är ni som kan tala om för Jesus Kristus vad han kan och inte kan göra?"

Då blev det tyst. Det fanns med ens inget mer att säga. De hade vittnat om sin tro men inte lyckats vinna någon ny medlem.

Min vän är redan omvänd. Hon är redan kristen.

Engligt Bibeln så gör de kristna anspråk på att vara Jesu Kristi lärjungar. De tror på hans existens och de tror på hans ord. De erkänner Jesus som sin personlige frälsare och tillber honom som sin Herre och Kung.

Hur kan det då komma sig att olika kristna grupper ibland har en fientlig inställning till varandra? Och varför

vill en del inte ens tänka sig möjligheten att det faktiskt kan finnas andra kristna?

## En kropp? Ja, men...

Jovisst! Jesus sade rent ut att inte alla som kallade honom "...Herre, herre..." skulle komma in i himmelriket. Man måste göra Faderns vilja (Matt 7:21).

I Efesierbrevets fjärde kapitel manar aposteln Paulus Guds tjänare att bevara den andliga enheten. Det finns en enda kropp, en enda ande, ett hopp, en Herre, en tro, ett dop och en är Gud och allas fader (verserna 3-6).

Det finns endast "...en enda kropp..." och den är varken en fysisk kropp eller ett fysiskt samfund. Nya testamentet vittnar konsekvent om att Guds sanna kyrka är ett *andligt* samfund av troende.

---

*"Vem är ni som kan tala om för Jesus Kristus vad han kan och inte kan göra?"*

---

"Ni däremot är inte kvar i den [köttsliga naturen] utan lever andligt, när nu Guds ande bor i er. Men den som inte har Kristi ande tillhör inte honom" (Rom 8:9).

Hur avgör man då vem som verkligen företräder Kristus, och vem som

inte gör det? Eller borde vi ens ställa frågan?

Då och då har jag kommit i kontakt med och blivit förtrogen med många olika kristna grupper — vanliga, inte-så-vanliga, stora, små, känslsamma, känslolösa, kärleksfulla och kalla.

Även om dessa grupper skiljer sig markant åt, finns ett särdrag som nästan alla delar: En känsla av att vara speciella, särskilda från varandra. De flesta känner att just de tillhör den enda rätta gruppen. Och

många förkastar och fördömer andra kristna som inte accepterar deras lära, praxis och kultur.

De flesta medlemmarna i dessa grupper är, utan tvekan, uppriktiga och säkerligen fina människor i grund och botten, men deras envisa hävdande att deras fysiska samfunds identitet motsvarar exakt Kristi kropp, bevisas inte av skrifterna.

De som studerar Bibeln vet att Israel föll i denna fälla. De slöt leden tätt om sig själva och antog en arrogant, avvisande, t.o.m. fientlig inställning, till andra folk.

Det fanns tillfällen då Jesu egna lärjungar uppvisade samma attityd. Deras inställning till "andra" — och Jesu bedömning av den — finns nedskrivet av Markus: "Johannes sade till honom: 'Mästare, vi såg en som drev ut demoner i ditt namn, och vi försökte hindra honom, eftersom han inte hörde till oss.' Men Jesus sade: 'Hindra honom inte. Ingen som gör underverk i mitt namn kan genast efteråt tala illa om mig. Den som inte är mot oss, han är för oss. Den som ger er en bägare vatten att dricka därför att ni tillhör Kristus — sannerligen, han skall inte gå miste om sin lön'" (Mark 9:38-41).

Vad skall man då göra med andra kristna? Kort sagt, lämna dem i fred! Det är inte vår sak som människor, att tala om för Jesus Kristus var han kan och inte kan arbeta.

En av de tidigaste, och mest hätska tvisterna i Nya testamentets kyrka, uppstod när Gud började kalla icke-Judar till Kristi andliga församling.

Gud krossade de judiska medlemmarnas föreställningar om sin egen betydelse, genom att visa att han inte enbart arbetade med dem, utan med hela världens folk.

Till slut förstod aposteln Petrus att Gud inte har några favoriter, utan tar emot alla män och kvinnor som respekterar honom och gör det som är rätt. Profeterna vittnar om att alla som tror på Kristus, får sina synder förlåtna genom hans namn.

På tal om icke-Israeliter, sade Jesus: "Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Också dem måste jag leda, och de skall lyssna till min röst, och det skall bli en hjord och en herde" (Joh 10:16).

Senare, skrev Petrus: "Vad har du för rätt att döma den som är i en annans tjänst? Om han står eller faller angår bara hans egen herre. Men han faller inte, ty Herren är stark nog att hålla honom upprätt" (Rom 14:4).

"Andra" kristna, vilka de än är, är också Kristi tjänare. Han tar ansvar för dem och de står till svars inför honom.

### **"Men alla kan väl inte ha rätt!"**

Det är sant. Men å andra sidan är ingen person eller grupp felfri, heller. Det finns t.o.m. några som förkunnar för egen vinnings skull.

I fängelset konfronterade Paulus just en sådan situation. Några hade börjat förkunna Kristus för att de var "...avundsjuka och ville ställa till bråk" (Fil 1:15). Kanske ville de skaffa sig en egen församling. Men lägg märke till Paulus inställning till detta:

"Men de andra är bråkmakare och talar om Kristus inte av rena motiv utan för att göra det svårare för mig i min fångenskap. Än sen? Falska eller hederliga syften — i vilket fall som helst blir Kristus förkunnad, och det gläder jag mig över" (Fil 1:17-18).

Paulus gladdes över att Kristus blev förkunnad, väl vetande att vissa förkunnarens motiv var suspekta. Han var ingen kristen som tyckte sig förmer än andra, eller som slogs för ett självutropat territorium.

Det är naturligt för oss att vilja inskränka Guds uppmärksamhet och välsignelser till oss själva. "Bra staket

ger bra grannar", kungjorde staketbyggaren i Robert Frosts dikt "Mending Wall" (*North of Boston*, 1914). Men Jesus hindras inte av våra fysiska stakets begränsningar. Han innesluter hela världen i sin kärlek och nåd.

Och det är denna gudomliga kärlek och nåd som mer än någon lära, praxis eller kultur, kännetecknar den kristne.

Är du som jag? Min egen benägenhet att känna mig förmer punkteras effektivt varje gång jag ser "andra" osjälviskt tjäna och överträffa mina egna försök att lovprisa Gud.

Vad har jag att vinna på att hävda en särskild förbindelse med Gud, när Bibeln klart visar att Gud gläds åt alla

---

*...det finns inga  
"andra" kristna! Det  
finns bara en sort...  
de som älskar Gud  
med hela sitt hjärta  
och sin nästa som sig  
själv.*

---

som lever sitt liv i kärlek, men är missnöjd med dem som i sin självgodhet ser ner på andra i hans tjänst. Vår sanna nästa är och förblir, den barmhärtige samariten, som tog hand om rånoffret. Där har vi standarden Jesus satte för oss.

Frågan är inte "Var finns den sanna kyrkan?", utan "Var finns den sanne Guden?" Vi behöver alla finna denne sanne Gud och tillbe honom med hela vårt väsen.

Även den store gammaltestamentlige profeten Elia gjorde misstaget att tro sig vara den ende som tjänade Gud. Under flykten från Isebels döds-hot, antog Elia att bara han var kvar som gjorde vad Gud ville.

Gud förklarade tålmodigt för Elia: "...jag skall låta 7 000 män bli kvar i Israel, alla de knän som inte har böjt sig för Baal och varje mun som inte

har gett honom hyllningskyss" (1 Kung 19:18).

Vare sig Elia var medveten om det eller ej, så arbetade Gud genom många andra utöver honom. Vetenskapen om detta borde ha uppmuntrat Elia. Andra tillbad också Gud.

### **Sanningen om "andra"**

Det finns alltid andra, utöver oss själva, som troget tjänar Gud såsom den Helige Ande leder dem. Detta faktum borde uppmuntra oss. Varför skulle någon av oss bli upprörd över att någon annan tjänar Gud?

Vad utmärker då en kristen? Vad gör henne annorlunda? I liknelsen om den barmhärtige samariten passerade två människor rånoffret utan att hjälpa honom. Den ende som stannade var en samarit.

De som verkligen är aktiva kristna är få i vilken organisation som helst. De är som saltkornen som sätter smak på maten — det behövs inte många! Jesus gav den bilden av sina lärjungar.

Bara de som tillåter att den Helige Ande leder dem tillhör Kristus. Det betyder att kristna är kallade att leva inte i enlighet med sitt gamla syndfulla jag, utan på samma sätt Kristus själv levde.

Ingen människa äger Gud, inte heller är Gud någon kyrkas eller samfunds ägodel. Som Stefanos sade: "Den Högste bor dock inte i något som är byggt av människohand..." (Apg 7:48). Detta var ibland det sista han yttrade, innan han stenades till döds av några som inte ville dela Guds nåds rikedomar med "andra".

I psalm 161 (*Den svenska psalmboken*) sjunger vi: "Kärlekens Ande, hand i hand lär oss som syskon att vandra. Samman oss bind med fridens hand, hjälp oss att älska varandra". Jesus sade: "Alla skall förstå att ni är mina lärjungar, om ni visar varandra kärlek" (Joh 13:35).

Sanningen är att det finns inga "andra" kristna! Det finns bara en sort — de som har Kristi ande, de som älskar Gud med hela sitt hjärta och sin nästa som sig själv. De som med glädje underkastar sig Guds styre — den ende, suveräne och allenarådande Herren Gud. □